

Projevy lásky pevně držet v dlani, to bychom měli neustále

Církevní rok začíná 1. adventní nedělí, v letošním roce 2. prosince. Je to období oddaného a radostného očekávání. Na jedné straně očekáváme Kristův příchod na svět o Vánocích, na straně druhé Kristův příchod na konci věků.

Byl horký letní den, obloha bez mráček a já jsem, ostatně jako každý všední den, šla pro dceru do školní družiny. Děti dováděly na školním hřišti, honily se, některé stavěly z písku, jiné špitaly trošku v ústraní. Moje dcera si hrála se svojí kamarádkou Verunkou. Šla jsem se tedy podívat, co že to děvčata tvoří. Nešlo přehlédnout, že Verunka používá jen jednu ručičku. Druhou měla sevřenou v pěst. Asi má nějaké zranění, napadlo mne.

Když jsem se jí zeptala, odpověděla mi, že sice zranění nemá, ale ruku tak držet musí, protože dnes ve škole dostávali malé koláčky. „Byly tak moc dobré,“ řekla mi nadšeně a bez dechu pokračovala ve vysvětlování: „Že jsem ten druhý nechala pro maminku. A protože jí ho chci dát hned, jak přijde, tak ho musím držet v ruce.“ Byla jsem hodně překvapená. Byly to totiž už tři hodiny, po které holčička koláček svírala ve své malé ruce. Jak vzácný dárek, měla pro svou maminku! Jen jsem měla obavy, jestli to její máma takto pochopí. Koláček totiž po tak dlouhém držení ve zpoceném dětské dlani nevypadal příliš vábně. Naštěstí si to její máma dobře uvědomila a nevykřikla: „Fujcotomáš! Hnedtozahod! Tojealehnusné!“ Ale řekla: „Jé, to mám ráda, měla jsem zrovna na něco takového chuť a je to moc dobré.“ Verunka dostala od maminky pusu a my se po chvíli rozešly.

A já jsem si uvědomila, kolik projevů lásky nejen od dětí i těch, kteří jsou okolo nás, dostáváme. A že bychom je měli držet v dlani, pevně držet. Neustále. Tak jako Verunka svůj koláček. Neměli bychom na ně zapomínat, když se naše vztahy třeba zhorší a projevy lásky ubude. Ale vzpomínat na to dobré.

Přeji všem požehnané adventní dny

+Noela